17/03/2021

Βεροίας Παντελεήμων: “Χρειάζεται πνευματική αντίσταση”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τετάρτη 17 Μαρτίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε την πρώτη Προηγιασμένη θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης, με την ευκαιρία και της εορτής του Οσίου Χριστοδούλου (που εόρταζε την προηγούμενη ημέρα) και τα ονομαστήρια της Καθηγουμένης Μοναχής Χριστοδούλης.

Μετά το πέρας της προηγιασμένης ευλόγησε το κόλλυβο του Οσίου, κατά το μοναστηριακό τυπικό.

Νωρίτερα στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος τόνισε: “Χρειάζεται αντίσταση, πνευματική αντίσταση και σταθερότητα. Χρειάζεται προσοχή και προσευχή. Χρειάζεται υπομονή και επιμονή. Χρειάζεται όμως και να αποφεύ-γου-με τους πειρασμούς”.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

Αναλυτικά η ομιλία:

«Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύξεται ἀφ᾽ ὑμῶν, ἐγγίσατε τόν Θεόν καί ἐγγιεῖ ὑμῖν».

Τιμήσαμε σήμερα μεθεορτίως τή μνήμη τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ, ἑνός μεγάλου ὁσίου τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἰδιαιτέρου προστάτου τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Ἀδελ-φότητος, καί λόγω τοῦ συνδέσμου σας μέ τήν Ἱερά Μονή τήν ὁποία ὁ ὅσιος ἵδρυσε στήν ἱερά νῆσο Πάτμο, ἀλλά καί ἐπειδή τόσο ἡ Γερόντισσα, ὅσο καί ὁ π. Χριστό-δουλος, φέρουν τό ὄνομα τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου.

Τήν τιμήσαμε μέ τήν πρώτη Προηγιασμένη θεία Λειτουργία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακο-στῆς πού τελέσαμε σήμερα κατα-νυ-κτικά καί κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐξαιτίας τῶν περιοριστι-κῶν μέτρων γιά τήν πανδημία, ἡ ὁποία δοκιμάζει ὅλους μας τόν τελευταῖο χρόνο.

Ὅμως δέν θά πρέπει νά μᾶς ἀνησυχεῖ καί νά μᾶς ἀπογοητεύει, διότι ἡ δοκιμασία αὐτή τήν ὁποία ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά ζήσουμε μᾶς προσφέρει τή δυνατότητα, ἄν τήν βιώσουμε κατά Θεόν καί τήν ἀξιο-ποιήσουμε πνευματικά, νά ἔχουμε καί ἐμεῖς μία ἀμυδρά ἐμπειρία τῶν δοκιμασιῶν πού ὑπέμειναν στή ζωή τους οἱ ὅσιοι καί θεοφόροι πατέρες, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν ὁποίων τά συναξάρια καί τούς βίους διαβάζουμε καθημερινά καί τῶν ὁποίων τίς μνῆμες τιμοῦ-με.

Καί ὅταν βεβαίως τά διαβάζουμε ὅλα αὐτά, ὅταν διαβάζουμε ὅλα ὅσα συνάντησαν στή ζωή τους οἱ ὅσιοι, θαυμάζουμε καί συγκινού-με-θα καί ἀποροῦμε «πῶς μετά σώμα-τος πρός ἀοράτους συμπλο-κάς ἐχώ--ρη-σαν».

Ἀποροῦμε καί θαυμάζουμε πῶς μπόρεσε νά ὑπομείνει τόσους πει-ρασμούς καί τόσες δοκιμασίες ὁ ἐορταζόμενος ὅσιος Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος ἀναγκάσθηκε νά φύγει ἀπό τόν Ὄλυμπο τῆς Βιθυνίας, γιά νά ἀποφύγει τόν πειρασμό τῶν γο-νέων του, καί πῆγε στή Ρώμη καί στή συνέχεια στούς ἁγίους Τόπους. Ἀλλά καί ἀπό ἐκεῖ ἀναγκάσθηκε νά φύγει ἐξαιτίας τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Σαρακηνῶν καί νά πάει στό ὄρος Λάτρος, καί νά ἀναχωρήσει καί ἀπό ἐκεῖ γιά τούς ἴδιους λόγους γιά τήν Πάτμο καί μετά γιά τήν Κῶ καί τελικά γιά τήν Εὔβοια, ἀναγκαζό-με-νος κάθε φορά νά ἐγκαταλείπει τά μοναστήρια πού ἔκτισε προκει-μένου νά ἀποφύγει τόν πειρασμό καί νά ζήσει ἐν ἡσυχίᾳ, ὅπως ἐπι-θυ-μοῦσε καί ἐφλέγετο ἡ ἁγία ψυχή του.

Ἀποροῦμε καί θαυμάζουμε τήν ὑπομονή του καί τήν καρτερία του, ἀλλά δέν ἀρκεῖ αὐτό μόνο γιά ἐμᾶς πού θέλουμε νά τόν τιμήσουμε, διότι καί γιά τούς ὁσίους καί

θεο-φόρους πατέρες καί μητέρες ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά τούς μάρτυρες: «τιμή μάρτυ-ρος, μίμησις μάρτυρος», καί κατ᾽ ἐπέ-κτα-ση, λοιπόν, τιμή ὁσίου, μίμησις ὁσίου.

Ἀλλά τί μποροῦμε νά μιμηθοῦμε ἀπό τή ζωή τοῦ ὁσίου Χριστοδού-λου; Καί τί ἔχει νά μᾶς πεῖ στόν καιρό τῆς πανδημίας καί στόν και-ρό τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακο-στῆς ὁ ὅσιός μας;

«Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύ-ξεται ἀφ᾽ ὑμῶν, ἐγγίσατε τόν Θεόν καί ἐγγιεῖ ὑμῖν».

Αὐτόν τόν λόγο τοῦ ἁγίου Ἰακώ-βου τοῦ ἀδελφοθέου ἐπαναλαμ-βάνει ὁ ὅσιος Χριστόδουλος καί σέ μᾶς, ὅπως τόν ἐπαναλάμβανε καί πρός τόν ἑαυτό του καί πρός τούς μοναχούς του, ἀλλά καί τόν ἔκανε πράξη στή ζωή του. Διότι ἡ ζωή του, ὅπως καί ἡ ζωή κάθε μοναχοῦ καί κάθε πιστοῦ εἶναι ἕνας ἀγώνας ἐναντίον τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπιτίθεται καί μᾶς πολεμᾶ καί ἐπιδιώκει νά μᾶς παρασύρει. Καί τό ζητούμενο εἶναι νά μή ἐνδώσουμε, νά μήν ὑποχωρήσουμε, νά μήν τοῦ ἐπιτρέψουμε νά μᾶς νικήσει.

Χρειάζεται ἀντίσταση, πνευματι-κή ἀντίσταση καί σταθερότητα. Χρειάζεται προσοχή καί προσευχή. Χρειάζεται ὑπομονή καί ἐπιμονή. Χρειάζεται ὅμως καί νά ἀποφεύ-γου-με τούς πειρασμούς.

Ἐκεῖ πού ξέρουμε ὅτι μπορεῖ νά προκύψουν καί νά δημιουργηθοῦν, δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἐπιμένουμε. Ἐκεῖ πού γνωρίζουμε ὅτι ἐνδέχεται νά ἡττηθοῦμε, γιατί εἴμεθα πιό ἀδύ-ναμοι καί πιό εὐάλωτοι, εἶναι προτιμότερο νά ἀποφεύγουμε τή σύγκρουση, γιά νά μήν ὑποστοῦμε τήν ἥττα καί γίνουμε δέσμιοί του. Αὐτό δέν εἶναι ὑποχώρηση, εἶναι ἀντίσταση στόν πειρασμό, ἀπό τόν ὁποῖο μᾶς δίδαξε ὁ Κύριος νά παρα-καλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς προφυ-λάξει. «Καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν», παρακαλοῦμε καθη-με-ρινά. Δέν μποροῦμε, ἐπομένως, νά βάζουμε ἐμεῖς τόν ἑαυτό μας σέ πειρασμό.

Αὐτό ἀκριβῶς ἔκανε καί ὁ ὅσιος Χριστόδουλος, φεύγοντας ἀπό τό-που εἰς τόπον, γιά νά ἀποφύγει τίς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν. Θά μποροῦ-σε νά πεῖ κάποιος ὅτι ἔπρεπε νά μείνει ἐκεῖ καί νά ὑποστεῖ, ἐάν χρει-αζόταν, τό μαρτύριο καί τόν θάνατο. Ὅμως δέν τό ἔκανε, ὄχι γιατί φοβόταν, ἀλλά γιατί ὁ Θεός δέν θέλει νά διαχειριζόμεθα ἀσύ-νετα τούς πειρασμούς καί τίς δοκι-μασίες, ἀλλά νά ἀντιστεκόμεθα μέ σύνεση, ἀποφεύγοντας τή συμπλο-κή πού ἐπιδιώκει ὁ πονηρός γιά νά μᾶς νικήσει.

Καί αὐτό ἔχει σημασία καί ἀξία, ἄν τό κάνουμε γιά νά μήν στερη-θοῦ-με τήν ἡσυχία, ἡ ὁποία μᾶς βοηθᾶ νά πλησιάσουμε τόν Θεό. Ἄν τό κάνουμε γιά τήν ἀγάπη

τοῦ Θεοῦ, ὅπως τό ἔκανε ὁ ὅσιος Χρι-στόδουλος, καί ὄχι ἀπό δειλία.

Ἄς προσπαθοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς νά ἀποφεύγουμε καί νά ἀντι-στε-κόμεθα στίς προκλήσεις τοῦ πο-νη-ροῦ καί ἄς μήν διακινδυ-νεύουμε ἄσκοπες συγκρούσεις, τίς ὁποῖες μερικές φορές καί ὁ ἴδιος ὑπο-δαυ-λίζει μέσα μας, αὐξάνοντας μάλι-στα τόν ἐγωισμό μας, ὥστε νά διατηροῦμε κατά τό δυνατόν τόν νοῦ καί τήν ψυχή μας ἀπερίσπαστα προσκολλημένα στόν Θεό, γιά νά αἰσθανόμεθα τήν ἐγγύτητα τῆς παρουσίας του, τῆς ἀγάπης του καί τῆς προστασίας του στόν πνευ-μα-τικό μας ἀγώνα καί στή ζωή μας, τήν ὁποία εὔχομαι νά ἔχουμε ὅλοι διά πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου καί θεο-φόρου πατρός ἡμῶν Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ. Καί τό εὔχομαι ἰδιαιτέρως στή Γερόντισσα Χριστοδούλη καί στόν π. Χριστόδουλο πού ἑορτά-ζουν, ὥστε νά αἰσθάνεται ὅλη ἡ Ἀδελφότητα τή χαρά τῆς ἐγγύ-τητος τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀνάπαυση πού αὐτή προσφέρει στήν ψυχή τοῦ πιστοῦ καί πολύ περισσότερο στήν ψυχή τῶν μοναχῶν, καί ἡ ὁποία αὐξά-νεται ὅσο ὁ καθένας προσπαθεῖ καί ἀγωνίζεται νά ἐγγίζει τόν Θεό.